

Varför finns du?

Varför finns du?

...för att enbart dyrka Allâh.

Sannerligen är syftet med människan existens att dyrka sin herre. Han skapade oss för detta visa ändamål som Han säger i Koranen:

”Jag har skapat djinnerna och människorna enbart för att de skall [känna Mig och] dyrka Mig” [adh-Dharyât :56]

I denna vers ser vi tydligt att meningen med vår existens på denna jord är att dyrka den som skapade oss och att inte dyrka någon annan vid Hans sida. Härav är det vår plikt att uppfylla meningen med vår skapelse då vi är i behov av Allâh den Allsmäktige , som Allâh säger:

”Människor! Det är ni som är fattiga inför Allâh och Allâh är den Rike som är sig själv nog. Den som allt pris och lov tillkommer”. [Fâtir :15]

Att dyrka Allâh andast utan att sätta andra vid Hans sida kallas Tawhîd. Detta var budskapet samtliga profeter och sändebud förkunnade. Men vad innebär egentligen Tawhîd?

Språkligt betyder Tawhîd ”enande/förenande” (att göra någonting till ”ett”).

Islamiskt innebär ordet Tawhîd att särskilja Allâh i dyrkan. Att man endast avser Allâh i sin dyrkan och inte avser med sin underkastelse någon annan vid sidan av Honom.

Tawhîd delas vanligtvis in i tre kategorier:

1. Tawhîd ar-Rubûbiyyah (monoteismen i herraväldet)

Detta är erkännandet av att Allâh , och endast Allâh, är skapelsens Herre, Skapare, Försörjare, Ägare och Upprätthållare. Allâh säger:

”Säg: Vem förser er med det i himlen och på jorden som ni behöver för er försörjning? Vem har makten över hörsel och syn? Vem låter livet spira ur det som är dött och låter döden stiga fram ur det levande? Och vem styr skapelsens ordning? På detta kommer de att svara: “Allâh”. [Yûnus 10:31]

2. Tawhîd al-Ulûhiyyah (monoteismen i dyrkan)

Det är att rikta dyrkan i alla dess former till Allâh enbart. Denna dyrkan omfattar åkallande, högtidliga löften, kärlek, hopp, fruktan, tillit, ånger, strävan samt all annan form av underkastelse vare sig handlingen utförs med hjärta, tunga eller lemmar.

Allâh säger i Koranen:

”Sannerligen är jag Allâh. Ingen har rätt att dyrkas utom Mig. Dyrka Mig därför och förrätta bönen för att minnas mig” [Tâhâ :14]

En annan vers muslimen upprepade gånger reciterar i sin vardagliga bön uppmärksammar monoteismen i dyrkan:

”Dig ensam tillber vi, och Dig ensam ber vi om hjälp” [al-Fatiha :4]

Profeten sade: ”då du frågar, fråga Allâh; och då du söker hjälp, sök hjälp hos Allâh”. [at-Tirmidhi]

3. Tawhîd al-Asmâ' was-Sifât (monoteismen i Allâhs namn och attribut)

Detta är den orubbliga övertygelsen och bekräftelsen om Allâhs namn och attribut, på ett sätt som Allâh har berskrivit sig själv i Koranen och som Hans sändebud har beskrivit Honom i de autentiska traditionerna.

Allâh säger:

”Allâhs är fullkomlighetens sköna Namn; anropa Honom alltså med dessa

[Namn] och håll er på avstånd från dem som hädar Hans Namn. De skall få den lön som deras handlingar [förtjänar].” [al-A’râf :180]

För att på rätt sätt praktisera Tawhîd i denna kategori krävs således att tjänaren bekräftar alla namn och attribut utan att förneka eller ogiltigförklara dem, ändra dess innebörd, interpretera dem så de får en felaktig betydelse eller att på något sätt likställa dem vid skapelsens attribut.

Allâh har även sagt:

”Ingenting är som Han – Han som hör allt, ser allt” [ash-Shura :11]

Det bör understrykas att förnekarna av budskapet som levde på profetens tid inte förkastade den första kategorin av Tawhîd. De bekräftade Allâhs Herravälde, men bekräftandet av den kategorin enbart var inte tillräcklig för att förklarade dem som muslimer.

Allâh säger:

”Om du frågar dem: ’ Vem har skapat himlarna och jorden’ – svarar dem helt säkert: ’Den Allsmäktige, den Allvetande som har skapat dem.” [az-Zukhruf :9]

Trots deras övertygelse om Allâhs herravälde ansågs de inte vara muslimer, just för avsaknaden av dyrkan och åkallan till Allâh enbart. Följaktligen betyder trosbekännelsen inte, ”det finns ingen Gud utom Allâh”. Den korrekta innebörden och meningen är, ”det finns inte någon gudom värdig dyrkan förutom Allâh ”.